

Arrest

nr. 106 968 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden niet is voldaan, omdat het op 3 april 2013 ingediende beroep laattijdig en bijgevolg onontvankelijk is.

1.4.2. Ter terechtzitting stelt verzoekende partij dat artikel 39/57, §2, 2° van de vreemdelingenwet toelaat te bewijzen dat een aangetekende zending op een latere datum werd aangeboden dan de theoretische door de wet gestelde datum. Zij betoogt dat zij dit bewijs niet kan leveren aangezien zij die mogelijkheid niet heeft door de werkwijze van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ter ondersteuning van haar betoog legt zij twee documenten van bpost neer. Het ene document betreft de aangetekende zending van de bestreden beslissing, daaruit blijkt geen bijkomende informatie, het andere document betreft de aangetekende zending van de beschikking gestuurd door de griffie van de RvV waaruit blijkt dat verzoekende partij de beschikking ontving op 14 juni 2013 om 13u40.

Blijkens de zich in het administratief dossier bevindende lijst van aangetekende zendingen, die door de Post werd afgestempeld, werd de bestreden beslissing op 26 februari 2013 bij aangetekende brief verstuurd naar de door de verzoekende partij gekozen woonplaats.

Te dezen moet het beroep tegen deze beslissing met toepassing van artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Met toepassing van artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van dezelfde wet begint de beroepstermijn, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief, ten aanzien van de geadresseerde te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

Vermits de brief, die de bestreden beslissing bevatte, op dinsdag 26 februari 2013 overhandigd werd aan de postdiensten, is vrijdag 1 maart 2013 als derde werkdag de dag van de kennisgeving en de eerste dag van de beroepstermijn, zodat maandag 1 april 2013 de vervaldag is.

Het betoog van verzoekende partij dat zij niet in de mogelijkheid is aan te tonen wanneer de bestreden beslissing haar werd betekend wijzigt niets aan voorgaande vaststelling. Immers, uit het administratief dossier blijkt tevens dat door de raadsman van verzoekende partij inzage in het dossier/afschrift van een asioldossier werd gevraagd op 28 februari 2013 (adm. doss., stuk 1, fax raadsman aan het CGVS gedagtekend 28 februari 2013 om 22u27) zodat er vanuit gegaan wordt dat verzoekende partij reeds op

28 februari 2013 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing. Verzoekende partij slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet is geschied volgens de door artikel 39/57, §2, 2° van de vreemdelingenwet gestelde termijn.

Het op 3 april 2013 ingediende beroep is aldus laattijdig en bijgevolg onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. ROSIER,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS